

mune eller Skattekreds meldes der om Nedgang eller Stilstand. Den samlede Stigning af Indtægter kan ganske sikkert ude i Landet anslaaes til at udgøre over 300 Mill. Kr.; det vil altsaa sige, at vi kommer op paa over 2 Milliarder som Indtægt. Saaledes staar Sagerne, endnu før Skatteraadet har begyndt at gennemgaa Ansættelserne, og før Landsoverskatteraadet har begyndt at gennemgaa disse Ansættelser; saa man kan vente endnu en ikke ubetydelig Stigning.

Forholdet er ens for København, for Provinsløbstæderne og for Landet; overalt er der Stigning, men ganske særlig har Stigningen været for de handlende. Jeg tør maaske med den højtærede Formands Tilladelse oplæse disse faa Linier. Der staar: „At Indtægten er steget saa stærkt i 1918, skyldes for en væsentlig Del en Stigning af Handelsstandens Indtægter. De handlende har i 1918 haft saa enorme Indtægter, at man vistnok i Almindelighed ikke gør sig nogen Forestilling derom. Da det Kvantum Varer, de har haft at omsætte, uden Tvivl har været mindre i 1918 end i de foregaaende Aar, er Stigningen ret mærkelig“. Den, der skriver disse Linier, vil ikke antyde, hvad efter hans Mening Aarsagen til Stigningen er, og jeg skal heller ikke gaa ind derpaa, men kun sige, at efter min Mening er Grunden den, at Handelsstanden har forstaaet at udnytte Konjunkturerne paa en saadan Maade, at den har haft en ganske overordentlig stor Stigning i sine Indtægter i det forløbne Kalenderaar. Dette tyder paa, at Indtægterne baade af den overordentlige Indkomstskat og af Merindkomstskatten snarere bliver større end ansat paa Finanslovsforslaget, end den bliver mindre, og dette er jo nogen Trøst overfor saa enorme Udgifter, som vi kan vente.

Men jeg vil dog slutte, som jeg begyndte, med at sige, at jeg ikke ser lyst paa det, især hvis Rigsdagen aldeles ikke vil tage noget Hensyn til Udgifterne, saa vi kommer op paa næsten lige saa svære Udgifter næste Finansaar, som vi har haft i det nu straks afsluttede. Men jeg kan paa den anden Side ikke tænke mig, at Rigsdagen ikke vil tage noget Hensyn dertil og ikke vil forstaa, at alt, hvad der skal gaa til Luksus, maa vi stryge. Der er intet Haab om, at vi i næste Finansaar kan være med til dette. Men paa den anden Side er der Udgifter, som vi ikke kommer ud over, nemlig Udgifter, som gaar til Befolkningens nødvendige Forsyning med Næringsmidler, alt det, som kræves for at

holde det hele i Gang. Vi kommer heller ikke i næste Finansaar bort fra, hvad der i dette Aar har været — og for Resten er bevilget — af Løntillæg eller Dyrtidstillæg til Tjenestemænd. At vi kommer ind paa nye Forhandlinger derom, kan der jo ikke være Tvivl om. Alt dette, som synes mig fuldstændig uafviseligt og uafvendeligt, nødes Rigsdagen til at gaa ind paa.

Derimod vil der uden fjerneste Tvivl være en Række Udgifter, som man maa forsøge at afvise, og selv hvad Spørgsmaalet: Befolkningens Forsyning med Levnedsmidler, angaar, maa man forsøge at maale det nødvendige saa omhyggeligt ud, at man ikke kommer til at yde for meget, fordi det ellers til syvende og sidst vil svie til den samme Befolkningsklasse, som man yder Pengene til. Hvis ikke den store Befolkning ydede sin Del af Skatterne og Afgifterne til Staten, var det noget andet. Men det gør den faktisk baade gennem indirekte og gennem direkte Skatter, og det gør den ikke mindst direkte, fordi Smaafolk her i Landet, f. Eks. smaa Tjenestemænd, Folk ansatte i Forretninger o. s. v., faar deres Skatteindtægt ansat paa det nøjagtigste og deres Skat indkrævet paa det nøjagtigste, medens de med de større Indtægter mange Gange gaar fri. Altsaa Smaafolk bidrager stadig, ogsaa naar de faar Løntillæg og Dyrtidstillæg, til, at Staten faar Indtægter; og noget af, hvad der ydes dem til Gengæld, er ikke andet, end hvad de selv har givet. Paa den anden Side kan det heller ikke nytte dem noget, at man yder dem mere end det nødvendige, naar man saa igen skal tage fra dem mere end det tilstrækkelige.

Formanden: Folketingsmanden for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

J. C. Christensen: Finansministerens sidste Bemærkning er jeg enig i. Men det viste sig nu under Finansministerens Tale, at jeg havde Ret i den Betragtning, jeg fremsatte straks, at Finansministeren i Virkeligheden i lang Tid har været fortrolig med, at i alt Fald en stor Del af de vestindiske Penge skulde bruges til Genoprettelsen af en forsvarlig Reservefond for os. Nu vil jeg ikke benægte, at Finansministeren paa en vis Maade, jeg kan vel sige juridisk, ikke er bundet ved nogen som helst Forudsætning eller Overenskomst om Anvendelsen af disse vestindiske Penge, og at han for saa vidt strengttaget kunde have Lov til at bruge dem